Gioacchino… Teodorașcu

(Daniela Caraman Fotea, 10 iunie 2010)

Sintagma-numen a titlului (posibil a fi decriptat prin rațiune, deducție), concretizează o PERFORMANȚĂ: travaliul izbutit de mereu surprinzătorul muzician-dirijor-orchestrator Ciprian TEODORAȘCU, asupra celebrei opere de GIOACCHINO Rossini – Bărbierul din Sevilla. Explicit: reducerea partiturii originale (cu durată de peste 2 ore), la numai 60 de minute, fără a-i dilua substanța muzicală! Soluție imaginată pentru a se putea integra în contextual spectacolelor Operei Comice pentru copii (premieră de mai – iunie 2010). Altfel spus, pentru a putea capacita și menține atenția unui public cu vârste cuprinse între 6 și 15 ani. O reușită atât de evidentă, încât a fost necesar transferul spectacolului la sala mare a Palatului copiilor în urma cererilor (profesional armonizate de Alexandra Mircea – abil PR).

Am văzut așadar vreo 600 de copii urmărind fără să „...crâcnească” opera rossiniană (în 8 iunie). A fost posibil pentru că lucrarea este în sine o „colecție” de hit-uri ale artei lirice (cunoscute, fredonate notă cu notă), îngemănate de dirijorul-orchestrator cu o abilitate creativă fascinantă. Se merge „strâns”, cu susținere muzicală restrânsă dar solidă, satisfăcătoare (ansamblul Serioso, Mădălina Florescu). Profesionistul cunoscător al originalului nu este șocat: numerele muzicale sunt păstrate, orchestrația este eficientă, împănată cu umor („domnișorul” plătitor lui Figaro este însoțit de sonoritatea ironic-sarcastică a fagotului; un exemplu din cele multe, bine venite). Și Rossini ar fi fost mulțumit... Nu spunea el „e inutil să faci artă dacă nu simți că ai spus ceva, ceva nou și bun?”. S-a spus! Urmărindu-l pe Ciprian Teodorașcu îți dai seama cum s-a depășit provocarea: în fiecare clipă, el trăiește muzica, respiră muzica, exteriorizând o bucurie contaminantă.

Premiera se mai susține printr-un reper: regia semnată de Cătălin Voineag. Pe parcursul celor 60 de minute nu există vreun moment static, de lungime; tot timpul, pe scenă se petrece ceva simpatic ori de susținere a muzicii. Salutară este introducerea Robertei în rolul unui „mic Rossini!”, explicând scene, determinând schimbări de ambianță (mișcarea modulelor mobile din decor). Este dreptul, obligația „autorului”... intervenind la momentul oportun pentru a clarifica situațiile din farsa populară de secol 18, sugerată de Viorica Petrovici și prin costume de efect. Roberta trece rampa, asigură liantul de comunicare cu cei de vârsta ei. Și-a dobândit, de altfel, un public „personal”, chiar dacă cei care-l compun sunt mereu alții. Charisma ei creează fani instantaneu... Tușa regizorală a lui Cătălin Voineag este virtuoză; nimeni nu l-ar fi putut înlocui și pentru faptul că, la rândul lui, respiră muzica de operă, din momentul în care a „ales” să vină pe lume în familia celebrității scenei lirice și universitare care este tatăl său, tenorul Ionel Voineag!

Echipa solistică și-a derulat cu unitate de concepție atribuțiile, în ton cu exigența celor doi artiști coordonatori – dirijor-regizor, la care s-au adăugat, ca întotdeauna, ideiile „colorate”, aducătoare de inedit ale Smarandei Oțeanu Bunea: punctual – invitarea în distribuție a maestrului Pompei Hărășteanu. Alături de domnia sa, aplaudabili și ovaționați – Nicolae Lupu, Andrei Lazăr, Raluca Oprea, Eugen Voicu, Rodica Ocheșeanu, Valentino Tiron. În alte reprezentări și Valentin Racoveanu, Ioana Damian.

Dincolo de satisfacția artistică, meritul important al acestei premiere trebuie identificat în oferta – împlinită, prin care sutele de copii au asimilat firesc, spiritul muzicii de operă, al culturii de care sunt atât de lipsiți în trista contemporaneitate.

Am plecat de la spectacol cu o întrebare-dorință: pe când, în aceeași formulă, „Nunta lui Figaro?”